

Akademik **Fatmir BAČI**

O LJUBAVI SLOBODOM

ARHIV M.A.A.

STRANAC

Putovao sam i putujem po svijetu,
Otkad sam u sebi prepoznao,
Važnost onoga što mi nedostaje,
Otkad sam u svojim koracima,
Osjetio otkačeni dodir majčine ruke,
I ako ne otkačen i od njene trajne brige,
Kao što se nisam znao otkačiti,
Od moje brige
O nedostatku njenog dodira,
I ono pitanje pri povratku:
"Jesi li gladan sine?".

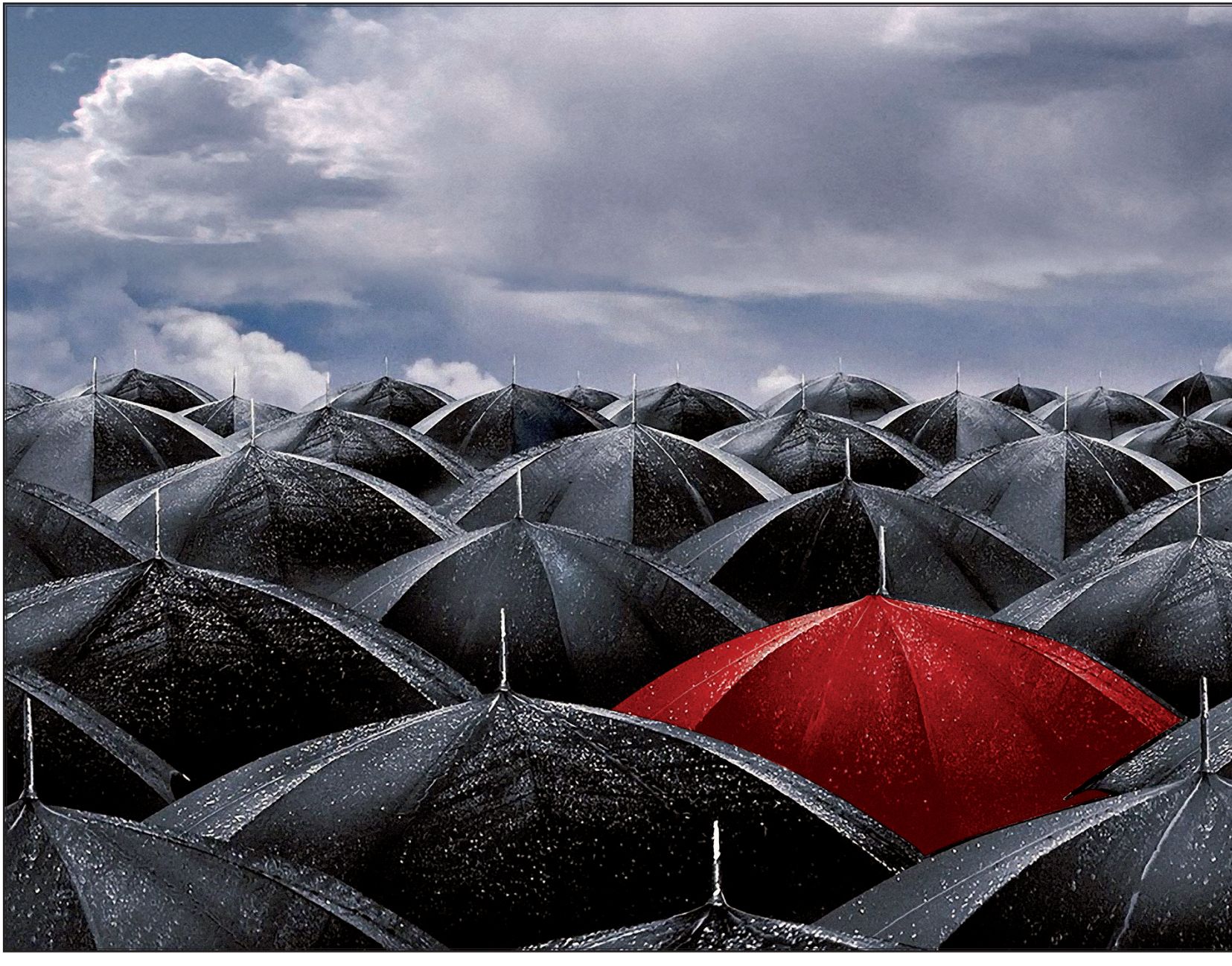
Samo zbog nježnih i dirljivih briga,
Putevi su mi postali,
Ponekad široki i prostrani,
Do preko granica horizonta,
A ponekad oštri i uski
Poput brze strijele,
Sa metom na mojim grudima,
I kako bi mogao da ostanem,
Da se odreknem mojih putovanja,
A da unaprijed ne odustanem od sebe.

Putevi ponekad su prepuni ljudi,
Laganih pokreta i pristojni,
Nešto između snova i sjećanja,
A ponekad su potpuno surovi,
Sa skroz izbrisanim prizorima,
Bez tragova unaprijed,
Bez mudrih savjeta pored ramena,
Ali mi šutnjom pokazuju,
Da je najbolje mjesto,
Ne tamo gdje se usput stigne,
I koje ćeš kad tad napustiti,
Nego je tamo,
Gdje si snove i nadu sakrio,
Da bih stigao i zauvijek ostao.

Putovao sam i putujem po svijetu,
Otkad sam prepoznao sebe u sebi,
Ne umijem i ne smijem da zastanem,
Jer otkad je Sokrat rekao:

"Ovdje sam i vaš sam..."
Ubijen je i to više puta,
Kao što ga hladnokrvno i surovo,
Svakog dana ubijaju.

Putujem sasvim sam
Da bih svojim putem stigao,
Tamo gdje sam snove i nadu sakrio,
Gdje bih da stignem i zauvijek ostanem,
Ali mi kažu da sam tuđ po tuđoj zemlji,
Tuđ po neizgrađenim sjećanjima,
Stranac u svojim snovima,
Sa čudnom pratnjom moje sjene,
Koja je na ovom svijetu,
I daleka,
I duboka,
Na uskim krivinama pored čestih litica...

ARHIV M.A.A.

KAD BI...

Kad bi se desilo,
Da sloboda sa neba pada,
I da pljušti poput obilne kiše,
Ljudi bi užurbano hodali,
Ispod velikih kišobrana,
Kako bi suhi stigli,
Tamo gdje možda trebaju stići,
I gdje ih suhe očekuju.

No, ipak sloboda,
Uvijek samo sa neba pada,
I to,
I bistra,
I obilna poput kiše,
Ali ljudi zaboravljaju,
I na blagodati neba,
I na svoju slobodu.

Sve ovo razmišljam,
Dok sam pokraj jednog starca,
Laganog i tihog mudraca,

Poput oštre strijele,
Na napetom luku.

Čekam u tihim lebdećim mislima,
Dok već obilno kisnem,
Ali i starac je pokisnuo skroz,
A već me je pozvao,
Nešto važno da mi kaže.

Ispod sitne kiše čekam,
I čekam,
Jer starac je trenutno zauzet,
Jako zauzet,
Prodajuć ljudima kišobrane.

POSVETA CVIJEĆU

Eto, i večeras sam došao tu, vrlo blizu vas,
Ali, samo ja sam na klupi i vaš miris svuda,
Ne drhtite, ne berem vas, niste mi za ukras,
Sad zaboravu težim, na sva sjećanja budna.

Da, baš ja sam taj, koji vas je često ugrozio,
A žrtve uvijek vi, čar ljubavi i čar slatke tuge,
U priči i u šali, u pjesmi i stihu vas izrazio,
Ali, i kao poklon njoj, buket u bojama duge.

Ona već je otišla, i sad pored vas dok samujem,
Savjest me grize, šapće i takće na oštrice tupe,
Po bašti sam noćas rasijan vašu bol da čujem,
Neću vas brati, miris uzdišem pored stare klupe.

Za vašu čilu i šarenu ljubav, ja ću žrtva postati,
Volite se noćas vi, napravite buket od moje časti,
Suzi iskru ukradite, ljepota će laticama zasijati,
Ali, buket je i ona sad, u nekoj procvaloj bašti.

ARHIV M.A.A.

ARHIV M.A.A.

NOĆ...

Smrt...
Nevidljiva ljupka princeza,
Uvijek nepozvani gost,
Veselo se upliće među nama,
Kao da je baš ona ta,
Koja nas na život podsjeća.

Dok u međuvremenu,
Nebo je prepuno zvijezda,
Mliječni Put je izrazio svoj raskoš,
Sasvim blisko,
I nesebično blista,
Poput one fosforne ogrlice iz bajke,
A Mjesečina se može poljubiti,
Malo na vrh prstiju,
Dok Velikog Medvjeda,
Možemo prisno zagrliti,
A Malog usput,
Po glavi nježno pomilovati.

Ali smrt je ipak tu,
Šetuljka nestašno po prisnoj bliskosti,
Zabavlja se jednako,

I sa našom tugom,
I sa našom radosti,
Lijepo se zna smjestiti među nama,
I nikad ne izostaje,
Ni u lebdećoj zagonetnoj šutnji,
Ni u kratkoročnom bljesku sreće.

Tu je ona,
Među nama,
Kao kratak san za veliko buđenje,
Kao često buđenje za malecke sne,
Kao istiniti prag tjeskobe ka širini,
Ili – ne daj Bože!,
Kao istiniti prag širine ka tjeskobi,
Kao prolazni tren ka dozvoli bez zabrane,
Ili – Bože sačuvaj!,
Kao prolazni tren ka zabrani bez dozvole.

Mi, opet po svome,
Vatrene iskrice u sebi gajimo,
U zapaljene igrice puhamo,
Strastvenim žarom zaspemo,
Strašnim užarenim snovima se predajemo,
I budimo se bez stvarnih buđenja,
U samom nastavku prošlih snova,
Sa istim žarom u grudima,
Koračamo slijepo po istoj vatri.

Dok u međuvremenu,
Nebo je prepuno zvijezda,
Mliječni Put je izrazio svoj raskoš,
Sasvim blisko,
I nesebično blista,
Poput one fosforne ogrlice iz bajke,
A Mjesečina se može poljubiti,
Malo na vrh prstiju,
Dok Velikog Medvjeda,
Možemo prisno zagrliti,
A Malog usput,
Po glavi nježno pomilovati.

A mi opet ono po starom...
U stalnoj žurbi do tankih granica,
Robujemo mutnim željama
Plovimo ka plitkim ciljevima.

Daleko i sve dalje od luke mudrosti,
Gdje jasnoća nam pokazuje,
Da je sav Život zapravo,
Mudžiza čudom utkana,
Koju često,
Vrlo često ne primjećujemo,
A da je Smrt,
Samo nastavak te iste mudžize,
Isto čudom utkane,
Koje se rijetko,
Vrlo rijetko prisjetimo.

ARHIV M.A.A.

HLADNO DOBA

Greškom sam te slagao,
Kada sam ono rekao,
Da ti kosa,
Poput zlata sija.

Slagao te...
Jer noć je tmurna bila,
A svjetlucava rosa,
Tek se poslije jutra izlila.

* * *

Nepotrebno sam te slagao,
Kada sam ono rekao,
Da ti je zjenica,
Poput mora duboka.

Slagao te...
Jer bura je bila žestoka,
A plavo nebo kasnije,
Razvedrilo se kao iz tvoga oka.

* * *

Nenamjerno sam te slagao,
U svemu što sam rekao,
O tvojim ramenima,
O dugačkom vratu,
O licu i tankom struku,
Jer žmurke sam pričao.

Slagao te...
A tuga svoje riječi bira,
Sad kad smo dovoljno kasno,
I kada sjenke hira,
Već su prošlost daleka,
Jedino praznina djeluje jasno,
Kao planine bez odjeka.

* * *

Nezrelo sam te slagao,
I o žurbama kada sam padao,
I za sve moje odlaske ledene,
Za česte zamagljene korake,
Gustom olujom upletene.

Lagao sam te...
Da!
Neizmjerno mnogo sam te lagao,
Ali, samo kad bi znala,
Da sam te toliko volio,

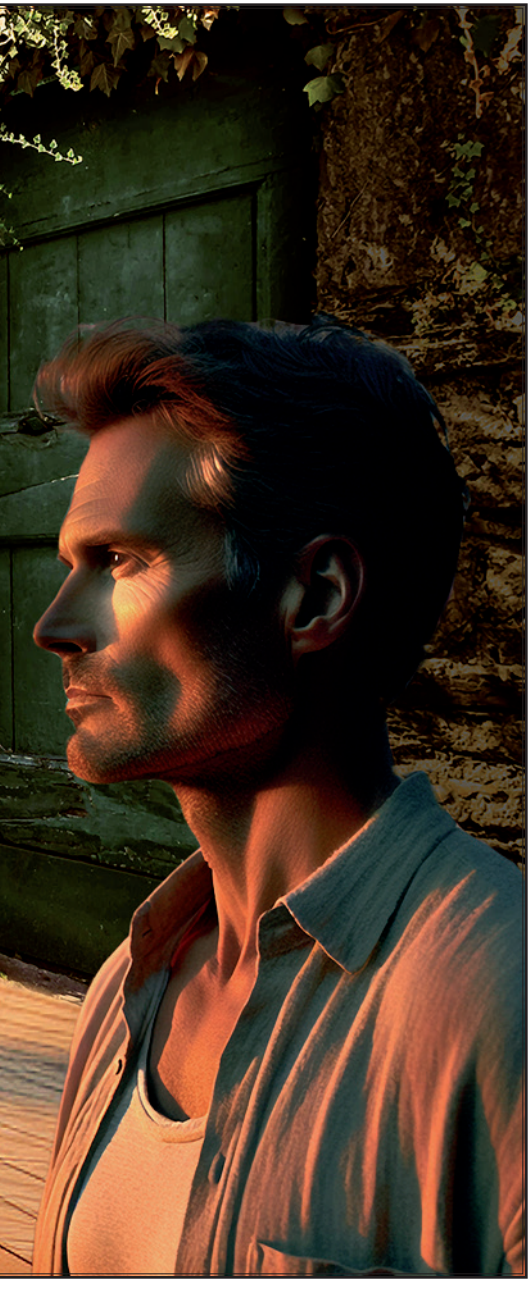
Koliko sam ti i laži ispričao,
I neizmjerno vjerovao.

* * *

Lagao sam te...
Korak po korak,
Hod u hladno godišnje doba,
A ti već davno otišla,
I ne lažem te više,
Tišina samoću je opkolila,
Sam i susnježica pada.

Lagao sam te...
Samo znaj da iskreno se kajem,
Ali i bez pokajanja,
Krijem se od sebe i žao mi je,
Jer zbog svih malih-velikih istina,
Sad drhtim kao prut,
Hladno mi je.

Otkup
suza
Isplata odmah u gotovini!

ARHIV M.A.A.

ULICE

Prolazim po gluhim ulicama,
Pokraj crnih zatvorenih vrata
Davno rukom netaknutim,
Dok u toj živoj praznini,
Polahko se boje brišu,
I svaka riječ umukne,
Pored potpuno nijemih prozora,
Crnim staklom zastakljenim,
A vjerovatno i u tmini iza njih,
Crnim vazduhom se i diše,
Dok oni gramzivo,
Upijaju svu toplotu šutnje.

Samo su reklame što svijetlucaju,
One ne pristaju na tišinu,
U mrtvo hladnim slovima,
Gase se i pale,
Nijemo se oglašavaju,
Pipaju u bojama tminu,
I od tmine se upijaju,
Dok zastave su odavno pale,
Koplja su se slomila,

Okolina je slijepa kao u sumnjivoj tišini,
One poslije lažnoga rata,
Ili lažnoga mira,
Svejedno,
Dok iza svake krivine,
Gusto poredane reklame,
Kao da i brat prodaje brata.

“Kupite jednu brzu i lahku smrt...!”

“Ne propustite priliku umrijeti lijepo...!”

“Banka sigurne zajedničke smrti...!”

“Investirajte u raskošnu smrt...!”

“Kupite jedan udoban grob...!”

“Garantovani visok kvalitet mermera...!”

“Izaberite jedan disk pogrebne muzike...!”

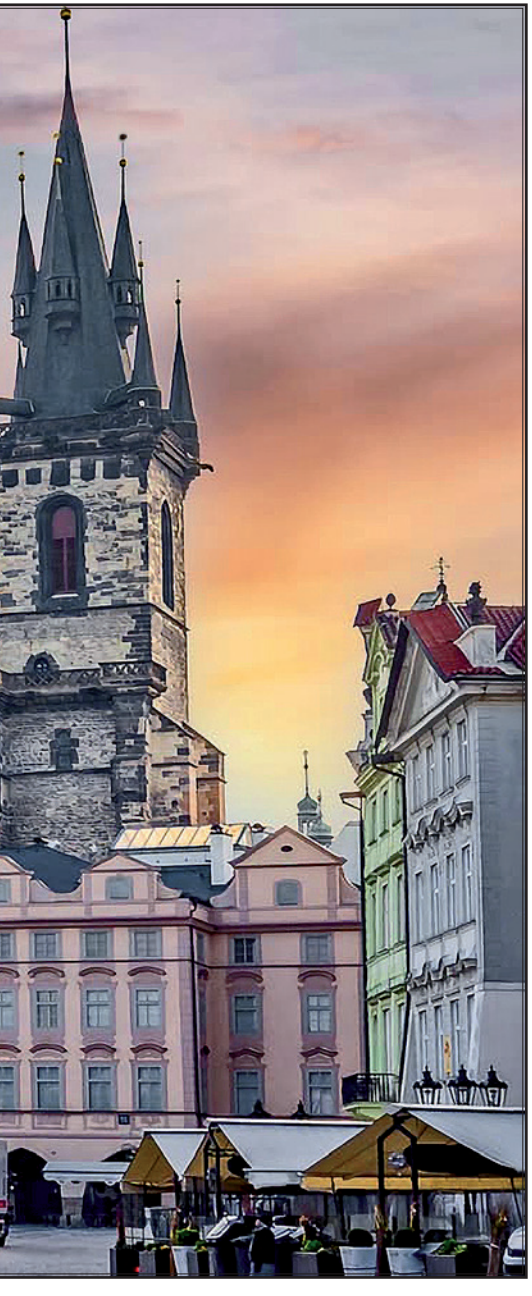
“Ovdje se ispovjedava jeftino, najeftinije...!”

A na kraju...
Skroz na kraju ulice,
Jedna tužna mala sobica,
Sa isto malim crnim vratima,

Iznad kojih,
Kao da je zaboravljena tu,
Visi blijeda reklama:

“Vršimo otkup suza,
Za svaku kap
- po milion...!”

ARHIV M.A.A.

PROPAST VOJNIKA

Obnavljaju se slova poput insektnih udova,
A ponekad još i gore kao ženski karcinom,
Prepiru i drhte, kao larve bjednih gadova,
Ratovi bez časti, samo krv u bezvrijednom.

To što su dvoboji uništeni, Ulenšpigelj je kriv,
Jer oružje mu je metlica, na glavi svježi kupus,
Luđak se našalio, vijekovi prosuti u dekor siv,
Dvorska luda posta kralj, a kralj vani, u ambis.

Oluje su srušili Manču, nema slave ni nišana,
Hrabri vitezovi otišli svi, niko ne zna kad i gdje,
Nema Don Kihota, nit je Sančo među nama,
Malo vremena za plač, za smijeh, još manje je.

Poslije Franca Josefa, i Prag je sav pobljiedio,
Ni psa lutalica nema, niti ih špijuni više kupuju,
Nijedobri vojnik Švejk, kako bi ludilo krasio,
Ni Car ne visiu birtijama, niti ga cugeri psuju.

Ali i za nas nema više mira, jer smo dezerteri,
Slobodu lijepo pišemo, peremo je i oblačimo,

Pod peglom je svaka riječ, i kroj po tuđoj mjeri,
Slavu žene pokupe, čak i kad lažno blistamo.

Sumnjivi u gordosti, za bjedu tunika gvozdena,
Sa spletom mreže u glavi, na znak astrologije,
Jadni puki predznak, lutalice i prkos bez imena,
Hod na koraku vjetra, kružimo u vrtlogu oluje.

Stali, a ni pošli nismo, ginemo a živi nismo bili,
U žurbi smetnuti, a dvoboji nestali sa plimom,
Ni Dulcinje ni vetrenjača, te zašto bi se i vratili,
A fleke krvi Sarajeva, peremo u Pragu sa pivom.

ARHIV M.A.A.